

Artikel 8

Tijdens de praktijkbegeleiding geeft degene die de bijscholing volgt een volledige praktische rijles aan een leerling die wordt opgeleid voor het praktijkexamen in de motorrijtuigcategorie die overeenkomt met de motorrijtuigcategorie voor het geven van rijonderricht waarvoor de bijscholing wordt gevolgd, tenzij degene die de bijscholing volgt werkzaam is binnen een dienstverband bij het CBR of het instituut,

Bezwaar op artikel 8:

Voorgesteld wordt dat een instructeur die de praktijkbegeleidingstoets (PB) wil afleggen alleen maar met een 'echte' leerling (zonder rijbewijs) de toets mag afleggen. De achterliggende gedachte bij deze verzwarende voorwaarde is om het zgn. 'toneelstuk' met een rijbewijsbezitter (collega) te voorkomen.

De doelstelling bij de PB-begeleidingen is toetsing of een instructeur beschikt over de benodigde en juiste bij de leerling/kandidaat aansluitende didactische vaardigheden. De vraag is: waarom je de didactische vakbekwaamheid niet zou kunnen toetsten als een instructeur les geeft aan een kandidaat die wel in het bezit van een rijbewijs is? Immers de benodigde vaardigheden om rijles te geven aan iemand voor het behalen van het rijbewijs of in een voortgezet traject is niet anders. Tot op heden is ook altijd het zelfde beoordelingsprotocol gebruikt en ook door het IBKI bevestigd dat dit protocol 'gewoon' toepasbaar is voor deze groep. Het gaat immers over de manier van lesgeven en niet over het lesonderwerp.

Verder is in 2009 in het kader van kwaliteitsverbetering rijonderricht (alle doelgroepen) besloten dat de categorie instructeurs die alleen maar aan verkeersdeelnemers mét een rijbewijs opleidingen gaven ook onder de WRM te laten vallen. Denk aan voorgezette opleidingen aan directiechauffeurs, voortgezette motoropleidingen, sliptrainingen, brandweer, etc. Doelstelling was om ook binnen deze groep een kwaliteitsslag te maken ten aanzien de didactische vaardigheden die gericht waren op de dagelijkse werkzaamheden. Belangrijk om nog te vermelden is dat deze groep in 2009 zelf niet heeft gevraagd om onder de WRM te vallen, dat in die tijd er in eerste instantie zelfs sprake was om een aparte categorie voor deze groep te maken, maar dat dit niet noodzakelijk zou zijn aangezien het zou gaan om de didactische werkwijze in de eigen doelgroep.

Voor deze grote groep instructeurs wordt het in de nieuwe regeling zeer ingewikkeld om te voldoen aan de nieuwe gestelde eisen van een praktijkbegeleiding zoals te beschikken over een leerling zonder rijbewijs het ook totaal niet aansluit bij de dagelijkse werkzaamheden (nut en noodzaak?), de instructeur hiermee onnodig uit zijn comfortzone wordt gehaald en zelden beschikt over een voertuig met dubbele bediening (verplicht voor het rijden met een kandidaat zonder rijbewijs). Kortom: een enorme verzwarening met de daarbij behorende extra kosten zoals het inhuren van een leerling, huren lesvoertuig om te oefenen (is immers niet dagelijks werk) en om de praktijktoets af te leggen. Geschatte kosten lopen al snel richting de € 1000,- per praktijkbegeleiding. Voorstel: de eis van een zgn. rijbewijs-leerling te laten vervallen, maar wel het voorstel om het lesonderwerp aan de hand van een instructievorderingenkaart of toetsing aanvangsniveau, te laten bepalen door de examinerator. (Bijlage: 1 onderdeel VI. Eisen ten aanzien van de beoordeling van de stage, bedoeld in de artikelen 5, zesde lid, 5a, tweede lid, 9, tweede lid en 9a, tweede lid van de Regeling rijonderricht motorrijtuigen 2009)